

HOTĂRÂREA CURȚII  
DIN 2 DECEMBRIE 1971<sup>1</sup>

**Aktien-Zuckerfabrik Schöppenstedt**  
**împotriva**  
**Consiliului Comunităților Europene**

**Cauza C-5/71**

În Cauza 5/71

AKTIEN-ZUCKERFABRIK SCHÖPPENSTEDT, cu sediul în Schöppenstedt (Saxonia Inferioară), reprezentat de către Rudolf Schrader, președinte, și de către Alfred Isensee, vicepreședinte al consiliului de administrație, asistați de către Arved Deringer, Claus Tessin, Hansjürgen Herrmann și Jochim Sedemund, avocați la curtea de apel din Cologne, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Marc Baden, avocat, 1 boulevard Prince-Henri,

reclamantă,

împotriva

CONSILIULUI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentat de către Ernst Wohlfahrt, director general al Serviciului juridic al Consiliului, în calitate de agent, asistat de către Hans Jürgen Lambers, consilier juridic al Consiliului, cu domiciliul ales în Luxemburg la J. N. Van den Houten, director al Serviciului juridic al Băncii Europene de Investiții, 2 place de Metz,

pârât,

având ca obiect plata de daune-interese, în temeiul articolului 215 paragraful al doilea din Tratatul CEE, pentru repararea prejudiciului cauzat de Regulamentul nr. 769/68 al Consiliului de stabilire a măsurilor necesare pentru compensarea diferenței dintre prețurile naționale ale zahărului și prețurile valabile de la 1 iulie 1968,

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, J. Mertens de Wilmars și H. Kutscher, președinți de cameră, A. M. Donner, A. Trabucchi, R. Monaco (raportor), și P. Pescatore, judecători,

avocat general: K. Roemer  
grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

**HOTĂRÂRE**

---

<sup>1</sup> Limba de procedură: germana.

1 Întrucât prin cererea depusă la grefă la 13 februarie 1971, întreprinderea Aktien-Zuckerfabrik Schöppenstedt solicită Curții, în temeiul articolului 215 paragraful al doilea din Tratatul CEE, să condamne Consiliul la repararea prejudiciului pe care acesta i l-a cauzat prin adoptarea Regulamentului nr. 769/68 din 18 iunie 1968 (JO 1968, L 143) de stabilire a măsurilor necesare pentru compensarea diferenței dintre prețurile naționale ale zahărului și prețurile valabile de la 1 iulie 1968;

întrucât aceasta reclamă, în principal, plata de către Consiliu a 38 852,78 u.c., adică 155 411,13 DM, corespunzând pierderii de venituri pe care a suferit-o în raport cu fostul preț german al zahărului brut;

întrucât, în subsidiar, aceasta cere, de asemenea, să fie despăgubită în alt mod pentru prejudiciul pe care l-a suferit;

Cu privire la admisibilitate

2 Întrucât Consiliul contestă admisibilitatea acțiunii, susținând că aceasta nu ar urmări, în realitate, repararea unui prejudiciu datorat faptei sau omisiunii sale, ci eliminarea efectelor juridice care decurg din actul atacat;

întrucât recunoașterea admisibilității acțiunii ar contraveni sistemului contencios prevăzut de tratat, în special articolului 173 paragraful al doilea, în temeiul căruia persoanele de drept privat nu au dreptul de a introduce o acțiune în anulare împotriva regulamentelor;

3 întrucât acțiunea în despăgubiri prevăzută la articolele 178 și 215 paragraful al doilea din tratat a fost instituită ca o acțiune autonomă, având funcția sa specifică în cadrul sistemului căilor de atac și a fost subordonată unor condiții de exercitare concepute în funcție de natura sa specifică;

întrucât ea diferă de acțiunea în anulare prin aceea că nu urmărește eliminarea unei măsuri determinate, ci repararea unui prejudiciu cauzat de o instituție în exercitarea funcțiilor sale;

4 întrucât Consiliul invocă, de asemenea, inadmisibilitatea concluziilor principale, prin aceea că ele ar implica substituirea reglementării în litigiu cu o nouă reglementare, conformă cu criteriile indicate de reclamant, substituie pe care Curtea nu ar avea puterea de a o ordona;

5 întrucât concluziile principale urmăresc doar acordarea de daune-interese și, în consecință, o prestație destinată să-și producă efectele numai față de reclamantă;

întrucât, în consecință, acest motiv trebuie să fie respins;

6 întrucât pârâțul a mai susținut că, în măsura în care s-ar admite cererea de despăgubire, Curtea ar fi obligată, pentru a determina valoarea prejudiciului în litigiu, să stabilească criteriile pe baza cărora ar fi trebuit efectuată compensația în ceea ce privește prețurile și ar aduce astfel atingere puterii discreționare de care dispune Consiliul în adoptarea actelor normative;

7 întrucât determinarea criteriilor aplicabile pentru calculul compensației în litigiu nu ține de admisibilitate, ci de fond;

8 întrucât pârâțul invocă, în cele din urmă, inadmisibilitatea cererii accesorii deoarece obiectul său este nedeterminat, iar expunerea de motive lipsește în totalitate;

9 întrucât o cerere pentru obținerea unei indemnizații oarecare nu este suficient de concretă și trebuie, prin urmare, să fie considerată inadmisibilă;

10 întrucât doar capătul de cerere principal al acțiunii este admisibil;

Cu privire la fond

11 întrucât, în speță, răspunderea extracontractuală a Comunității ar presupune cel puțin caracterul ilicit al actului despre care se pretinde că generează prejudiciul;

întrucât, fiind vorba de un act normativ care implică măsuri de politică economică, ținând seama de dispozițiile articolului 215 paragraful al doilea din tratat, nu se poate angaja răspunderea Comunității pentru prejudiciul suferit de persoanele de drept privat prin efectul acestui act, decât în cazul unei încălcări suficient de grave a unei norme superioare de drept care protejează persoanele de drept privat;

întrucât, din acest motiv, în prezenta cauză Curtea trebuie să examineze, în primul rând, dacă a avut loc o astfel de încălcare;

12 întrucât, fiind adoptat în temeiul articolului 37 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1009/67, care însărcinează Consiliul să adopte dispoziții privind măsurile necesare pentru compensarea diferenței dintre prețurile naționale și prețurile valabile de la 1 iulie 1968, Regulamentul nr. 769/68 autorizează statul membru în care prețul zahărului alb este mai mare decât prețul indicativ să acorde o compensație pentru cantitățile de zahăr alb și de zahăr brut care, la 1 iulie 1968, ora 0.00, se aflau în liberă circulație pe teritoriul său;

întrucât reclamanta susține că, pentru statele membre cu prețuri mici, acest regulament nu prevede plata unei redevențe pentru stocurile de zahăr decât în cazul în care prețurile anterioare erau mai mici decât prețul de intervenție valabil de la 1 iulie 1968, și concluzionează că, adoptând criterii diferite pentru dreptul la compensație al producătorilor de zahăr stabiliți într-un stat membru cu prețuri ridicate, regulamentul încalcă prevederile articolului 40 alineatul (3) ultimul paragraf din tratat, în conformitate cu care politica de prețuri comună trebuie să se bazeze pe criterii comune și pe metode de calcul uniforme;

13 întrucât diferența semnalată nu constituie o discriminare, deoarece ea este consecința noului sistem de organizare comună a pieței zahărului, care nu are un singur preț fix, ci un preț maxim și un preț minim, instituind un cadru de prețuri în care nivelul prețurilor efective se stabilește în funcție de dezvoltarea pieței;

întrucât nu se poate, așadar, contesta justificarea unei reglementări tranzitorii care nu impunea plata de redevențe decât în cazurile în care prețurile anterioare încă se aflau sub limita noilor prețuri și care nu autoriza o compensație decât în cazurile care prețurile depășeau această limită, considerând că, în cazurile în care prețurile anterioare se situau deja în cadrul stabilit, mecanismele pieței trebuiau să funcționeze;

14 întrucât, în afară de aceasta, date fiind particularitățile regimului instituit de la 1 iulie 1968, Consiliul, prin adoptarea Regulamentului nr. 769/68, a îndeplinit cerințele articolului 37 din Regulamentul nr. 1009/67;

15 întrucât trebuie, de asemenea, să fie respinsă afirmația reclamantei conform căreia Regulamentul nr. 769/68 ar fi încălcat prevederile articolului 40 din tratat, deoarece metoda

de calcul al despăgubirilor și redevențelor compensatorii pentru stocurile de zahăr brut era derivată din cea adoptată pentru zahărul alb, ceea ce ar putea, în opinia reclamantei, să constituie un tratament inegal față de producătorii de zahăr brut;

întrucât chiar dacă, sprijinindu-se pe cazuri ipotetice, reclamanta a afirmat că metodele de calcul alese nu duc în mod necesar la rezultate uniforme pentru producătorii de zahăr brut, ea nu a dovedit totuși că acesta ar fi putut fi cazul la 1 iulie 1968;

16 întrucât acțiunea reclamantei pentru răspunderea Consiliului nu îndeplinește, așadar, condiția prealabilă menționată anterior și trebuie să fie respinsă;

Cu privire la cheltuielile de judecată

17 întrucât în temeiul articolului 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții va suporta cheltuielile de judecată;

întrucât reclamanta a căzut în pretenții;

pentru aceste motive,

având în vedere actele de procedură;

după audierea raportului judecătorului raportor;

după audierea pledoariilor părților;

după prezentarea concluziilor avocatului general ;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 40, 173, 215 paragraful al doilea;

având în vedere Regulamentul nr. 1009/67 al Consiliului din 18 decembrie 1967, în special articolul 37 alineatul (1);

având în vedere Regulamentul nr. 769/68 al Consiliului din 18 iunie 1968;

având în vedere Protocolul privind Statutul Curții de Justiție a Comunităților Europene;

având în vedere Regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene;

CURTEA,

respingând orice alte concluzii, mai ample sau contrare, declară și hotărăște:

**1) Acțiunea este respinsă ca neîntemeiată;**

**2) Reclamantul va suporta cheltuielile de judecată.**

Lecourt  
Donner

Mertens de Wilmars  
Trabucchi  
Monaco

Kutscher  
Pescatore

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 2 decembrie 1971.

Grefier

A. Van Houtte

Președinte

R. Lecourt